

6. Про господарські товариства: Закон України від 19.09.1991 р. № 1576-XII. *Відомості Верховної Ради України*. 1991. № 49. Ст.682.
7. Про товариства з обмеженою та додатковою відповідальністю: Закон України від 06.02.2018р. № 2275-VIII. *Відомості Верховної Ради України*. 2018. №13. Ст.69.
8. Прокопенко В.В . Науково-практичний коментар Господарського кодексу України від 23.06. 2014р. URL: [http://www.law.stateandregions.zp.ua/archive /1\\_2018/10.pdf](http://www.law.stateandregions.zp.ua/archive /1_2018/10.pdf)
9. Горбова Н.А. Закон України «Про товариства з обмеженою відповідальністю та додатковою відповідальністю»: Аналіз нововведень та регуляторного впливу. URL: [http://www.law.stateandregions.zp.ua/archive /1\\_2018/10.pdf](http://www.law.stateandregions.zp.ua/archive /1_2018/10.pdf)

**Гої В.**

*студентка 3 курсу  
факультету економіки та менеджменту  
Тернопільського національного технічного  
університету імені Івана Пулюя  
Науковий керівник: к.е.н., доцент,  
кафедри економіки та фінансів ТНТУ ім. Пулюя  
Химич І. Г.*

## **ПРОБЛЕМИ ГАРАНТУВАННЯ ВКЛАДІВ ФІЗИЧНИХ ОСІБ**

На сьогодні банківська система України є досить нестабільною. З 2015 до початку 2020 року кількість комерційних банків на території України зменшилася більш ніж вдвічі, з 163 до 75 банків. Актуальним питання залишається збереження коштів та депозитів клієнтів. Основним способом захисту вкладів фізичних осіб є система гарантування вкладів в Україні.

Обов'язковою умовою є наявність договору банківського депозиту з банку, який передбачає передачу особою коштів банку задля отримання прибутку у вигляді відсотків через певний період часу.

Даний захист інтересів вкладників передбачає відшкодування їм коштів у випадку визнання банку неплатоспроможним. Це здійснюється через Фонд гарантування вкладів фізичних осіб (ФГВФО) та регулюється Законом України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб».

ФГВФО – установа, що діє від імені Держави і гарантує повернення коштів вкладникам у разі ліквідації комерційного банку.

Основним завданням Фонду є забезпечення функціонування системи гарантування вкладів фізичних осіб та виведення неплатоспроможних банків з ринку [1].

Кожний комерційний банк зобов'язаний сплачувати внески до даного фонду. Фонд відшкодовує громадянам вкладені кошти з відсотками, проте обмежена максимальна сума виплат – 200 000 грн, незалежно від кількості рахунків в одному банку.

Проте дані гарантії не поширюються на небанківські кредитно-фінансові установи, такі як, наприклад, кредитні спілки. Відносини між клієнтом і спілкою здійснюються на договірній основі. Щоб стати членом кредитної спілки потрібно сплатити вступний та обов'язковий пайовий внески. Тому, на нашу думку, інші фінансові установи, які залучають депозити, такі як кредитні спілки, також мають бути учасниками фонду.

Проблемою також є деякі види шахрайств, які появляються у сфері фінансово-кредитних відносин. Існує схема, передбачає укладення договору у приміщенні банку, але не з банком, а з небанківськими фінансовими установами. Оскільки гарантування вкладів не поширюється на небанківські установи, то споживачі втрачають право на відшкодування вкладів та відсотків на них у разі банкрутства. Дана схема втілюється в життя через низький рівень правової та фінансової культури людей.

Важливим аспектом також є те, що наявність гарантій зменшує зацікавленість вкладників в усвідомленому виборі банку, перевірці його фінансового стану банку і репутації.

В такому випадку вкладники звертають увагу тільки на відсотки по депозитах, а не на надійність банку.

Для вдосконалення системи гарантування вкладів необхідно підвищити відповідальність вкладників за ступенем процентного ризику. Для цього треба визначати суму гарантування відповідно до величини процентної ставки депозиту, тобто залежно від ступеня ризику, на який свідомо зважилися вкладники на момент підписання депозитного договору [2, с. 28].

Також існує проблема нездатності фондів гарантування вкладів виконати свої зобов'язання у разі масового банкрутства банків. Відшкодування коштів можливе тільки при стабільному і ефективному функціонуванні системи в цілому та існуванні невеликої кількості проблемних банків.

Отже, існування системи гарантування вклади є передумовою стабільності банківської системи і високого рівня довіри до неї. Вирішення даних проблем зробить ринок банківських вкладів конкурентоспроможнішим і стійкішим до дії зовнішніх чинників.

### **Список використаних джерел**

1. Закон України «Про систему гарантування вкладів фізичних осіб» від 23 лют. 2012 р. № 4452-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4452-17>.

2. Бобиль В. Удосконалення системи гарантування вкладів в умовах сучасної фінансової кризи. *Вісник Національного банку України*. 2010. №7(197). С. 24-29.

**Голова В.**

*студент III курсу*

*юридичного факультету*

*Тернопільського національного*

*економічного університету*

*Науковий керівник: к.ю.н., доцент*

*кафедри конституційного, адміністративного*

*та фінансового права ТНЕУ*

*Ментух Н.Ф.*

## **ПРАВОВІ АСПЕКТИ АГЕНТСЬКОГО ДОГОВОРУ**

Розвиток комерційного представництва як самостійного юридичного інституту пройшов великий, довгий шлях. Використання комерційного посередництва в нашій державі зумовлено відродженням ринкових відносин. В умовах інтеграції держави до Європейського Союзу, підприємці України знаходять усе нові форми господарської діяльності, тому цей інститут все більше набуває популярності у вітчизняній підприємницькій діяльності.

Агентський договір є відносно новою моделлю регулювання господарських відносин. Вважається, що агентський договір є набуттям англосаксонської правової системи. Тобто, агентський договір досить поширений в Англії та Америці, а також у державах, що обрали англосаксонську правову модель.

Варто зазначити, що вітчизняні науковці не приділили достатньої уваги до вивчення правової природи агентського договору. Виникає низка запитань до його сутності та місця серед договорів про представництво [3, с. 88]. Цей правовий інститут не позбавлений численних вад (колізій, застарілих норм, прогалин тощо), що зумовлює необхідність вдосконалення його юридичної суті [2, с. 80].

Особливості оформлення агентської діяльності регламентуються главою 31 Господарського кодексу (ГК) «Комерційне посередництво (агентські відносини) у сфері господарювання». У частині, не врегульованій нормами ГК, до агентських відносин застосовуються відповідні положення глави 68 Цивільного кодексу (ЦК), якими регулюються відносини доручення.